

Africké pohádky

Pohádka o mořské královně

Je to už moc dávno, co na západním pobřeží Afriky panoval mladý král, který se rád toulal po břehu moře, hleděl na nekonečnou hladinu a snil, že za těmi spoustami vod je divukrásná země s palmami ještě vyššími, než jaké zná on, s plody ještě většími a chutnějšími. Ve dne i za svitu hvězd pozoroval moře, až se rozhodl, že pošle dvě stě loděk s bojovníky, aby pro něho tu zemi objevili.

Plavci odpluli a už o nich nikdy nikdo neslyšel. I rozhodl se král, že se vypraví sám s dvěma tisíci čluny. Celá říše mu přišla zamávat.

Silní plavci veslovali první den, druhý den. Třetí den se u přídě královského člunu vynořil malý podivný človíček na osedlaném mořském koníku. Měl vlasy bílé jako z mořské pěny a tělo průhledné, jakoby ze skla. Promluvil: „Milý králi, přicházím coby posel mořské královny, která si tě přeje poznat. Ví už o vás, sotva jste vypluli. Má velitelka je mocnou panovnicí. Její říše sahá od teplých moří po ledový oceán. Na důkaz přízně ti posílá královský prsten.“ To vám byl prsten, jaký jste v životě neviděli, jaký neviděl ani mladý král. Užasle si ho prohlížel, pak jej však vrátil poslovi: „Rád bych přijal pozvání tvé paní, ale my musíme plout dál a najít zemi s vysokými palmami.“ Človíček zmizel.

Veslovali jen chvíli a tu, kde se vzala tu se vzala, objevila se před nimi rytířská družina na mořských konících s bohatě zdobenými postroji. Ale nemyslete, ti koníci byli stejně velcí jako ti, co běhají po souši. Každý z rytířů nesl králi nějaký dar. „Navštiv, prosím tě, králi, naši

paní, čeká tě ve svém paláci. Naše královna je nejkrásnější ze všech žen. A je velice moudrá.“ A už skládali královniny dary do člunu a ten byl v okamžiku tak těžký, že se skoro potápěl. Když král viděl všechnu tu nádheru a když si pomyslel, že ta mocná krásná panovnice tolik stojí o to, aby ji navštívil, váhal. Už už chtěl přikývnout, ale pak u něj zvítězila opatrnost Afričana zvyklého životu na savanách a v pralesích, kde se skrývá spousta nebezpečí. „Co když moji plavci tehdy neodolali vábení a skončili někde tady,“ pomyslel si a nařídil, aby se všichni vši silou opřeli do vesel a co nejrychleji z toho místa odpluli.

I veslovali první den, druhý den. Třetího dne, když slunce stálo nejvyšš, se před nimi náhle otevřelo moře tak, že vznikla obrovská stráž nalevo i napravo. Na stráních hlava na hlavě, samí zpěváci a hudebníci. Zpívali a hráli tak jímavě krásné melodie, že se plavcům až zatočila hlava a docela zapomněli veslovat. A to už se po stříbrné cestě blížil kočár tažený dvaceti bílými mořskými koníky se zlatými postroji, vyzdobený drahými kameny, které lidé ani neznají. Byl to kočár samotné královny. Vystoupila z něj dívka dlouhých zelených vlasů, v nichž se proháněly krásně zbarvené rybky, v šatech utkaných z nejjemnějších mořských řas, s očima velkýma a zářícíma jako africké slunce, které se na něho dívaly tak upřeně, že král málem ztratil zrak. „Vítej v mém hlavním městě,“ řekla. Pocítil, že už neodolá. Královna pokynula, aby vstoupil do kočáru. Vrávoravě usedl, jako by dostával spavou nemoc. Za královniným kočárem se objevilo několik tisíc mořských koníků, také bohatě zdobených. Na koníky vsedli plavci. Velkolepá kavalerie se za zvuků písní dala na cestu do královnina paláce. Královna hostu prozradila, že už jej zná dlouho, že se jí už dávno líbil. Pozorovala ho, když chodil po břehu moře. „Buď mým hostem tak dlouho, jak se ti

zlíbí. Prohlédni si můj zámek, mé hlavní město. Rozjed' se po království. Navštiv mé zahrady. Do všech máš přístup, jen do jedné nevstupuj. Zdaleka se vyhni její černé bráně.“ Král se zeptal, co je s jeho plavci, že žádného v zámku neviděl. Královna odvětila: „Neboj se o své plavce, je o ně dobře postaráno.“ Na druhý den mu to přece jen nedalo a znovu se tázal královny po osudu svých bojovníků. Opět stejná odpověď.

Královna přede mnou určitě něco tají, myslel si, když se procházel po městě s bělostnými a zářivě růžovými domy a paláci, a ta myšlenka na něho čím dál víc dotírala. „Několik tisíc plavců, to není Jehla v kupě sena,“ říkal si, procházející královskými zahradami s roztodivnými květy zvláštních barev, které však nevoněly. Šel pod stromy, na nichž hnízdili překrásní ptáci. Prošel třetí zahradou, pátou. Co se ale jeho plavcům stalo? Proč mu to královna neřekne? Už ani nevnímal nádheru kolem, mramorové altánky a záhony květin a myslel jen a jen na své plavce.

A najednou stál před jakousi vysokou černou branou. Co mu to říkala královna? Aby nevstupoval do zahrady s černou branou. Je to ona? Ne, nevejde tam. Je přece hostem a splní přání své hostitelky. Ale co když skrývá tajemství jeho bojovníků? Sáhł na kliku. Zamčeno. Zeď byla vysoká, ale král byl mrštný chlapík. Hup a byl na zdi, skok a byl na druhé straně. Ještě chvíli otáleł. Má jít dál, nemá jít dál? Neměl by porušit přání královny. Ale pak už na to nemysleł a vydal se do nitra zahrady. Brouzdał vysokou nepěstěnou trávou, zakopával o keře zdivočelých růží. Nikde žádní ptáci ani zvěř. Pojednou je uviděl: oddíl za oddílem, skupina za skupinou, unaveným krokem šli jeho bojovníci, spoutáni v železech. Na zádech nesli velké kožené měchy s vodou. Z jedné strany zahrady přešli na druhou, tam měchy

vyprázdnili a vrátili se zpátky pro další vodu. A tak pořád dokola. Oddíl za oddílem, skupina za skupinou... Král hořce zaplakal. Litoval, že se dal mořskou královnou zlákat.

To už jej však zpozorovali dozorci, chytili jej a hned s ním na zámek. „Králi, protože jsi neposlechl, mám chuť tě k nim připoutat, ale že jsi přijal pozvání do mého království, daruji ti svobodu. Tví lidé tady zůstanou. Potřebujeme je. Moře by nemělo vlny.“

Pak se králi zatmělo v očích, v uších cítil bolest a slyšel hukot. Probral se až na mořském břehu. Sám, samotinký. Rozběhl se po písku a s pláčem volal své černé bratry. Nikde nikdo.

Dodneška se plouží po břehu vetchý stařec, hledí na moře a čeká, že se objeví černí bojovníci. Doufá, že jim snad pouta zrezivějí a oni se osvobodí. Mořská královna o něm ví. Občas vlna vyplaví velikého kraba či nějakou chutnou rybu, aby stařec nezemřel hlady. On něco pojí a hned zas pozoruje moře. Tam někde v dálce bratři vylévají vodu. Jedna skupina, teď zase jiná.

A vlny jdou a jdou...